

Bài Làm Chứng Của Bà Mục Sư Châu Huệ Hiền (2)

Năm Sự Kiện Tôi Kinh Lịch

Bắt đầu từ đầu năm 1983, có năm sự kiện xảy ra. Qua năm sự kiện này, Chúa mở mắt của tôi ra để thấy rõ Chúa thương tôi và gia đình tôi biết bao!

Sự Kiện Đầu Tiên

Sự kiện đầu tiên là như vậy: Vào đầu năm 1983, tôi nhận được một bức thư ba tôi gửi từ Việt Nam. Ba nói rằng ba mắc bệnh cần tiền, ba bảo tôi gửi tiền về cho ba. Khi tôi nhận được thư rồi, tôi lo cho ba lắm, tôi bèn gửi 200 đô-la Canada về cho ba. Đối với tôi, hai trăm đô-la là một món tiền rất lớn. Bởi vì mỗi năm tôi chỉ nhận được 4000 đô-la tiền trợ cấp của chính phủ. Học phí đại học là một ngàn rồi, còn ba ngàn kia là để mua sách vở và tiền ăn ở chi phí trong tám tháng; như vậy có nghĩa là mỗi tháng tôi chỉ có khoảng 3000 đô-la tiền ăn ở chi tiêu thôi. Khi nghỉ hè thì tôi đi làm để kiếm thêm tiền. Còn trong kỳ học thì tôi không đi làm gì cả, mà chỉ tập trung vào việc học. Hồi đó tôi đang học năm thứ hai đại học, chương trình khoa học máy tính điển tử (tiếng Anh là Computer Science). Tôi rất bận rộn, hồi đó tiếng Anh của tôi vẫn còn dở, bởi vậy tôi học cực hơn các bạn khác trong lớp. Tôi không có thì giờ đi làm.

Vì thương ba, khi tôi hay rằng ba mắc bệnh, cho dù tôi cũng rất nghèo, tôi vẫn gửi 200 đô-la về cho ba. Hồi đó thủ tục gửi tiền về Việt Nam rất là phức tạp. Tôi không thể gửi tiền về nhà tôi trực tiếp, mà tôi phải đi Ngân Hàng Hoàng Gia (Royal Bank) ở Canada để mua một ngân phiếu 200 đô-la, và tôi phải cho ngân hàng biết tên và địa chỉ của ba tôi. Rồi ngân hàng sẽ gửi ngân phiếu đó cùng địa chỉ ba tôi đến Ngân Hàng Quốc Gia tại thành phố Hồ Chí Minh. Khi Ngân Hàng Quốc Gia ở Việt Nam nhận được ngân phiếu và địa chỉ rồi, thì họ sẽ căn cứ vào địa chỉ đó mà thông báo cho ba tôi hay, rồi ba tôi có thể đi lãnh tiền. Khi ba tôi lãnh tiền thì là tiền Việt Nam tương đương với số tiền đô-la Canada. Trước kia tôi đã từng gửi tiền về bằng cách này một vài lần, và lần nào ba cũng nhận được tiền rất nhanh. Tôi biết rằng phương pháp này là an toàn lắm, tôi không muốn gửi tiền qua tay của chợ đen.

Nhưng cỡ chừng một tháng sau, tôi lại nhận được một bức thư của ba tôi. Trong thư đó ba nói rằng ba vẫn chưa nhận được tiền. Khi tôi đọc thư này, tôi hoảng sợ, tôi biết rằng kỳ này có gì lẩn lẩn rồi. Tôi bèn lấy biên lai của Ngân Hàng Hoàng Gia ra coi, thì tôi thấy rằng tôi đã phạm một lỗi lầm rất lớn. Tôi đã ghi tên ba tôi, tên đường, tên thành phố và tên quốc gia rất rõ ràng, nhưng tôi lại quên ghi số nhà tôi. Bởi vậy món tiền đó đã đến Ngân Hàng Quốc Gia của

Năm Sự Kiện Tôi Kinh Lịch

Thành Phố Hồ Chí Minh rồi, nhưng không cách nào thông báo cho ba tôi được, vì không có số nhà!

Khi tôi thấy vậy, tôi rất là sợ hãi, lo lắng, món tiền của tôi đi đâu rồi? Tại sao tôi lại phạm lỗi lầm như vậy? Ba tôi mắc bệnh, ba cần món tiền đó! Và tôi đâu có kiếm được 200 đô-la nữa để gửi về cho ba! Tôi khóc thê thảm! Không có ai an ủi tôi, không có ai giúp được tôi cả. Lúc đó bỗng nhiên tôi nhớ đến Đức Chúa Trời! Tôi nhớ rằng tôi có thể cầu xin Chúa Trời giúp tôi, tôi có thể nói cho Chúa nghe tất cả những lo lắng sợ hãi trong lòng tôi cũng như trước kia khi tôi không tìm được việc, tôi đến trước mặt Chúa Trời cầu xin Chúa, và Chúa đã nhận lời cầu nguyện của tôi và giúp đỡ chỉ dẫn tôi vậy.

Tôi bèn ngay lập tức cầu xin Chúa Trời, tôi nói với Chúa rằng: "Con biết Chúa là Đấng toàn năng, có mọi quyền lực, con bây giờ lo sợ lắm, con không biết làm gì mới phải, con chỉ cầu xin Chúa cho ba của con lãnh được món tiền đó, vì ba của con cần món tiền để chữa bệnh!" Sau khi tôi cầu nguyện như vậy, kỳ lạ biết bao! Bỗng nhiên sự lo lắng sợ hãi trong lòng tôi tiêu tan hết, tôi cảm thấy rất bình yên, vui vẻ. Chúa Trời đã nhận lời cầu nguyện của tôi, và Chúa ngay lập tức an ủi tôi, Chúa ban cho tôi được bình yên trong lòng.

Sau đó tôi gửi bản in chụp (tức là photocopy) của biên lai của Ngân Hàng Hoàng Gia về cho ba tôi. Tôi bảo ba tôi hãy cầm tờ in chụp này đến Ngân Hàng Quốc Gia mà tra hỏi, vì trên đó có tên của ba, tên đường và tên thành phố của địa chỉ nhà, tuy không có số nhà, rồi để coi coi Ngân Hàng Quốc Gia có chịu nhận không.

Cỡ chừng một tháng sau, tôi lại nhận được một bức thư khác của ba. Trong thư này, ba nói rằng ba đã nhận được tiền rồi. Kỳ diệu thay! Chúa Trời đã giúp tôi và ba tôi! Ân điển của Chúa thật là lớn lao!

Sự Kiện Thứ Hai

Sự kiện thứ hai là như vậy: Hồi đó tôi ở chung với hai cô sinh viên khác. Nhưng sau một năm ở chung với nhau, quan hệ và tình cảm giữa tôi và hai cô gái kia trở nên thật khó khăn. Đó là lỗi của cả ba người, chẳng phải lỗi của một cá nhân riêng biệt, mà cả ba người đều đã từng làm việc sai lầm.

Tôi quyết định rời ra khỏi chỗ đó một khi năm học chấm dứt. Kỳ thi cuối năm bắt đầu vào đầu tháng tư, và năm học chấm dứt vào cuối tháng tư. Lúc đó kỳ thi đã bắt đầu rồi, tôi rất là

Bài Làm Chứng Của Bà Mục Sư Châu Huệ Hiền (2)

bận rộn trong việc học tập, tôi không có thì giờ đi tìm chỗ ở khác. Mà tôi lại đã nói cho hai cô gái biết là tôi sẽ rời khỏi chỗ đó vào ngày 1 tháng 5, nhưng tôi vẫn chưa tìm được chỗ ở mới. Trong lòng tôi cũng lo lắng lắm, bởi vì muốn thuê một chỗ ở không phải dễ đâu, nhất là trong tình trạng như tôi. Bởi vì tôi không thuê nổi chỗ ở mắc tiền, và tôi lại không có đồ đạc gì cả, tôi phải thuê chỗ ở có sẵn đồ đạc, còn phải rẻ tiền nữa, với lại chỗ đó phải gần nhà trường đại học để mà tôi có thể đi bộ đến trường, sau cùng chỗ ở phải là an toàn cho cô gái. Với tất cả những điều kiện này thì thiệt là khó khăn mà tìm được một chỗ ở thích hợp.

Một lần nữa tôi nhớ đến Chúa Trời. Tôi nói cho Chúa nghe tất cả các sự khó khăn của tôi, tôi cầu xin Chúa giúp tôi. Và một lần nữa tôi được bình yên ngay lập tức trong lòng sau khi tôi cầu nguyện. Tôi tạm thời bỏ qua không nghĩ về việc này nữa, mà tập trung vào việc học tập trước đã.

Khoảng thời gian kỳ thi cuối năm kéo dài chừng một tháng. Hôm nào tôi không có bài thi, thì tôi thích đi bộ đến thư viện trường đại học để học tập, bởi vì trong thư viện thì rất yên lặng và ấm áp. Thông thường tôi ở lại thư viện suốt ngày mãi đến giờ thư viện đóng cửa, và tôi hay đem theo bánh mì vào để ăn trong buổi trưa. Một hôm tôi lại đi thư viện học tập, khi tôi rời nhà, thì bỗng nhiên tôi nghĩ rằng không chừng hôm nay tôi nên ăn món gì tốt hơn một chút. Tôi định đi tiệm mua một bánh mì lớn để ăn. Tôi bèn đi đến một tiệm nhỏ gần nhà tôi, khi tôi đến trước cửa tiệm đó, thì tôi thấy ở căn nhà bên kia đường có một bảng nhỏ biên rằng: "Phòng cho thuê". "Ủa! Phòng cho thuê!" Tôi bèn ngay lập tức đi qua nhà đó coi coi, thì tôi thấy chỗ đó hoàn toàn phù hợp với điều kiện của tôi. Đó là một phòng có sẵn đồ đạc, rất gần nhà trường, và thiệt là an toàn, vì ông quản lý nhà đó nói rằng ông chỉ muốn thuê cho cô gái thôi, không có con trai hoặc đàn ông nào trong những phòng này cả, cho dù con trai hoặc đàn ông nào đến thăm bạn, họ không được ở lại qua đêm. Và quan trọng hơn hết là tiền thuê rẻ lắm, không có mắc đâu. Tôi rất là mừng rỡ, với lại hôm đó tôi có mang theo một số tiền, tôi bèn trả ngay tiền đặt cọc 50 đô-la.

Tôi không có phí một phút một giây đồng hồ mà tìm được một chỗ ở rất thích hợp cho tôi. Tôi biết rằng đó là Chúa Trời đã nhận lời cầu nguyện của tôi và giúp đỡ tôi vậy.

Sự Kiện Thứ Ba

Sự kiện thứ ba là như vậy: Vào đầu năm 1983, trường Đại Học Ottawa lần đầu tiên thiết lập chương trình hợp tác (tiếng Anh là Co-op). Theo chương trình hợp tác này thì sinh viên sẽ học ở trường một kỳ học, rồi đi làm trong công ty 4 tháng, đó là khoảng thời gian tương đương

Năm Sự Kiện Tôi Kinh Lịch

với một kỳ học, sau đó lại trở về trường để học một kỳ học, rồi cứ như vậy một kỳ học, một kỳ làm việc, tiếp tục cho đến hoàn thành bằng cấp đại học. Mục đích của chương trình này là để cho sinh viên lấy được kinh nghiệm trong việc làm. Theo chương trình hợp tác này thì cần thời gian dài hơn để hoàn thành một bằng cấp. Nhưng khi tốt nghiệp ra trường, thì sinh viên đã có đầy đủ kinh nghiệm rồi. Bởi vì đi tìm việc làm ở Canada, những công ty hay yêu cầu phải có kinh nghiệm, kinh nghiệm rất là quan trọng.

Khi tôi hay rằng trường Đại Học Ottawa cũng có mở chương trình hợp tác, tôi liền ghi tên xin vào chương trình đó. Theo chương trình này thì trường Đại Học sẽ căn cứ vào môn học của sinh viên mà tìm việc làm thích hợp cho họ. Sau khi được nhận vào chương trình hợp tác rồi, thì nhà trường sửa soạn các giấy tờ của tôi để gửi đi cho các công ty, tôi phải chờ đợi coi có công ty nào muốn gặp mặt tôi. Nhưng tôi chờ mãi vẫn không có tin tức gì hết, mà những bạn học khác đã được đi gặp mặt với công ty và được việc làm rồi.

Tôi rất là buồn rầu và thấy xấu hổ ghê. Mà tôi không chịu cho ai biết, tôi sợ người ta chê cười. Kỳ này tôi không cầu xin Chúa Trời nữa, tôi lại than rằng Chúa Trời không có công bằng gì cả.

Sau cùng tôi nghĩ rằng có chi đâu, cho dù tôi không tìm được việc thích hợp với môn học của mình, tôi vẫn có thể đi làm ở nhà máy hoặc tiệm ăn, tôi không có chết đâu. Nếu ai muốn cười tôi thì để cho họ cười cho. Tôi quyết định không nghĩ về việc này nữa, mà hãy tập trung vào việc học tập để sửa soạn làm bài thi trước đã.

Mãi đến hôm tôi làm xong bài thi cuối rồi, tôi về nhà nghỉ một hồi, buổi chiều tôi trở về trường để coi thông cáo. Lúc đó tôi mới thấy có một công ty muốn gặp mặt tôi vào ngày mai. Lúc đó đã là bốn, năm giờ chiều rồi, mà cuộc gặp mặt là buổi sáng hôm sau. Tôi rất là ngạc nhiên, mà cũng mừng rỡ, nhưng lại sợ hãi. Tôi không có thì giờ để sửa soạn cuộc gặp mặt này.

Hôm sau khi tôi đi dự cuộc gặp mặt trong công ty đó, tôi không biết nên trả lời câu hỏi ra sao. Hồi đó tiếng Anh của tôi vẫn không được hay. Nhưng kỳ lạ biết bao, công ty đó nhận mừng tôi ngay lập tức sau cuộc gặp mặt. Hôm đó là thứ sáu, tôi phải đi làm liền ngày thứ hai tuần sau.

Tôi biết rằng một lần nữa Chúa Trời đã giúp tôi và Chúa đã sắp đặt mọi việc tuyệt vời. Về sau tôi ngẫm nghĩ lại tôi mới hiểu lý do tại sao tuy Chúa Trời ban cho tôi việc làm, mà Chúa lại để đến ngày sau cùng của kỳ học mới cho tôi hay, bởi vì có hai lý do. Lý do đầu tiên là Chúa

Bài Làm Chứng Của Bà Mục Sư Châu Huệ Hiền (2)

Trời hiểu rõ tính tôi hay lo lắng, băn khoăn. Nếu tôi đã biết trước cuộc gặp mặt này sớm hơn, tôi sẽ lo nghĩ về việc này suốt ngày suốt đêm, không ăn không ngủ được. Sau cùng tôi sẽ không học tập được, và tôi cũng không thể nào sửa soạn cuộc gặp mặt này được. Rốt cuộc thì tôi sẽ làm hỏng cả hai việc. Bởi vậy mãi cho đến tôi thi xong môn cuối cùng rồi Chúa Trời mới cho tôi hay. Với lại cuộc gặp mặt là sáng hôm sau, tôi không có thì giờ để lo nghĩ về việc này hết. Lý do thứ hai là Chúa Trời muốn cho tôi nhớ mãi mãi rằng tôi được việc làm này là hoàn toàn nhờ ơn huệ và cung cấp của Chúa, chứ không phải tại vì tôi tài giỏi hay thông minh gì cả, tại vì tôi không có sửa soạn gì để dự cuộc gặp mặt này, mà công ty đó vẫn chịu nhận mướn tôi liền. Tôi không cách nào khoe khoang được hết, đó hoàn toàn là ân điển của Chúa Trời. Sự kiện thứ ba này cho tôi thấy càng rõ hơn Chúa Trời thật là nhân từ và thông cảm.

Sự Kiện Thứ Tư

Sự kiện thứ tư là như vậy: Khi tôi được việc rồi, thì tôi lại sợ kiến thức của tôi không đủ để làm việc này. Một lần nữa tôi rất sợ hãi, lo lắng; và một lần nữa tôi lại không nói cho ai biết, vì tôi quá kiêu ngạo. Tôi không muốn người ta biết rằng tôi yếu ớt như vậy. Vì tôi quá lo lắng, rốt cuộc là trong ban đêm trước ngày đi làm đầu tiên, tôi ngủ không được.

Bây giờ sáng tôi phải thức dậy để sửa soạn đi làm. Trên đường đi làm, tôi càng sợ hơn, càng lo lắng hơn. Khi tôi bước vào trong văn phòng của công ty, tôi đã sợ đến run lên. Khi bà giám đốc nói chuyện với tôi, tôi không trả lời rõ ràng được nữa.

Rồi bà giám đốc dẫn tôi đến bàn làm việc của tôi, thì ngay lập tức tôi thấy trên bức tường bên trái của bàn tôi có một bức tranh rất lớn. Bức tranh này là hình của một dãy núi cao, ở phần cuối của bức tranh này có một hàng chữ Anh: "Those who trust in the LORD are as strong as Mount Zion itself that stands unmoved forever," dịch ra tiếng Việt là như vậy: "Những người tin cậy nơi Đức Giê-hô-va khác nào núi Si-ôn không rung động, hằng còn đến đời đời." Đó là câu thơ trong **Thi Thiên 125:1** của Cựu Ước Kinh Thánh. Khi tôi nhìn vào bức tranh này, hàng chữ đó đập ngay vào trong lòng tôi. Chúa Trời hình như đang đứng trước mặt tôi nói chuyện với tôi vậy: "Con đừng sợ, con hãy tin cậy vào Chúa đi, Chúa hiểu biết mọi sự trong lòng con. Con tin cậy ở Chúa đi, Chúa sẽ khiến cho con giống như núi Si-ôn kia, không rung động gì hết."

Tôi rất là xúc động, tôi nói không ra tiếng, tôi muốn khóc lên. Chúa Trời nhân từ biết bao! Chúa hiểu rõ tôi biết bao! Chúa đã giúp tôi trong bao nhiêu chuyện, Chúa cung cấp cho tôi tất cả những điều cần thiết, lẽ dĩ nhiên tôi cảm ơn Chúa. Nhưng lần này khi Chúa an ủi tôi bằng

Năm Sự Kiện Tôi Kinh Lịch

câu thơ này, điều này mới thực sự động lòng tôi. Chúa không những trông nom mọi điều cần thiết cho thân thể tôi, mà Chúa còn trông nom cho tâm linh của tôi nữa. Chúa an ủi khuyến khích tôi trong giờ phút tôi yếu đuối nhất, trong giờ phút tôi cần sự an ủi nhất. Chúa nhân từ và thương xót cho tôi biết bao! Chính ba má tôi cũng không hiểu rõ tôi như vậy! Chính ba má tôi cũng không thương tôi đến mực này! Ngay trong giây phút đó tôi quyết định rồi. Trong lòng tôi, tôi nói với Chúa Trời rằng: "Con sẽ đi theo Chúa cho đến cùng!" Ngay tại chỗ đó tôi giao phó cuộc đời của tôi hoàn toàn vào trong tay của Chúa Trời. Và trong suốt thời gian bốn tháng làm việc tại công ty đó, câu thơ này cùng bức tranh này thì ở ngay bức tường bên trái của bàn tôi. Tôi nhìn vào câu thơ này mỗi ngày, hình như Chúa Trời đang đứng bên cạnh tôi an ủi khuyến khích tôi mỗi ngày vậy.

Sự Kiện Thứ Năm

Còn sự kiện thứ năm nữa là như vậy: Bà giám đốc giao cho tôi một chồng sách, công việc đầu tiên của tôi là đọc những sách này để tìm hiểu về hệ thống máy tính điện tử của công ty. Tôi bèn ngồi xuống tại bàn tôi để đọc.

Từ nhỏ tôi có một đau yếu đặc biệt. Đôi khi tôi hay bị chóng mặt và xỉu đi, rồi cỡ chừng vài phút sau, tôi lại tỉnh dậy. Má tôi từng dắt tôi đi coi một vài bác sĩ rồi, mà vẫn không tìm ra nguyên nhân nào. Thường thường trước khi tôi xỉu đi, tôi thấy tất cả mọi vật xung quanh đều trở thành màu vàng, rồi màu vàng này trở nên đậm hơn, rồi càng đậm hơn nữa, sau cùng thành ra màu đen, thì tôi xỉu đi. Quá trình này thường thường chỉ là chừng một phút thôi, thì tôi bị xỉu.

Hôm đó khi tôi ngồi xuống mà đọc sách, tôi không tập trung được, tôi mệt quá, tại vì đêm qua tôi ngủ không được, nhưng tôi vẫn ráng đọc. Bỗng nhiên tôi thấy cuốn sách trở thành màu vàng, rồi mọi vật xung quanh đều trở thành màu vàng hết. Tôi biết cơn xỉu đó đến rồi. Tôi sợ quá, tôi không xỉu được! Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm, tôi không xỉu được, tôi không muốn mất việc làm này!

Tôi nắm chặt vào bàn, tôi không có thì giờ nữa, bởi vì quá trình chỉ là cỡ chừng một phút thôi. Tôi liền kêu gọi Chúa Trời: "Chúa cứu con!" Tôi chỉ nói được ba chữ như vậy thôi, thì ngay lập tức tôi thấy mọi vật xung quanh thành ra rõ hơn, rồi lại càng rõ hơn nữa. Chỉ chừng vài giây đồng hồ sau, tất cả mọi hình ảnh đều rõ ràng hết. Tôi không có xỉu! Một lần nữa Chúa Trời lại cứu giúp tôi!

Bài Làm Chứng Của Bà Mục Sư Châu Huệ Hiền (2)

Trước đó tôi mệt đến nỗi không đọc được, không ngồi thẳng được, mà bây giờ tôi không thấy mệt mòi gì hết. Đầu óc rất sáng sủa, tôi có thể tập trung tinh thần để đọc chõng sách đó. Hơn nữa kỳ diệu nhất là điều này, từ hôm đó cho đến bây giờ, tôi không có bị xiu lần nào nữa, đau yếu này không còn nữa! Chúa Trời đã chữa lành bệnh tôi!

Qua năm sự kiện này, tôi thấy rất rõ ràng Chúa Trời thương tôi, Chúa thương ba tôi, Chúa hiểu rõ tôi, Chúa trông nom tôi rất kỹ lưỡng, tôi không còn nghi ngờ gì nữa. Tôi trở về Hội Thánh xin mục sư cho tôi chịu phép báp-tem (rửa tội).

Tháng 10 năm 1983, mục sư làm lễ rửa tội cho tôi, tôi giao phó cuộc đời của tôi hoàn toàn vào trong tay của Chúa Trời. Và sau đó qua sự giúp đỡ của Chúa, tôi cũng hòa thuận lại với hai cô sinh viên kia mà tôi từng ở chung trong một năm.

Các bạn vừa nghe câu chuyện của tôi từ một người không tin trở thành một Tín-Đồ Cơ Đốc. Nếu các bạn còn chưa tin vào Chúa Trời và Chúa Giê-su, các bạn có muốn nhận biết Đấng Chúa Trời nhân từ thương xót này không? Chúa Trời không thiên vị ai cả, tôi đã từng kinh lịch lòng thương của Chúa rất nhiều, và các bạn cũng có thể kinh lịch được lòng nhân từ thương xót của Chúa tương tự như vậy! Nếu các bạn gặp khó khăn gian nan, các bạn hãy cầu xin Chúa đi, Chúa chắc chắn sẽ chỉ dẫn giúp đỡ các bạn cũng như trước kia Chúa đã giúp tôi vậy.

Còn về điểm thắc mắc thứ hai của tôi là những người đã trở thành Tín Đồ của Chúa Giê-su rồi mà vẫn làm điều xấu phạm tội ác thì sao? Họ có được nhận vào Thiên Đàng không? Tôi sẽ lần lượt trình bày chân lý trong lời dạy của Chúa Trời và giải đáp thắc mắc của các bạn qua các bài giảng luận.